Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

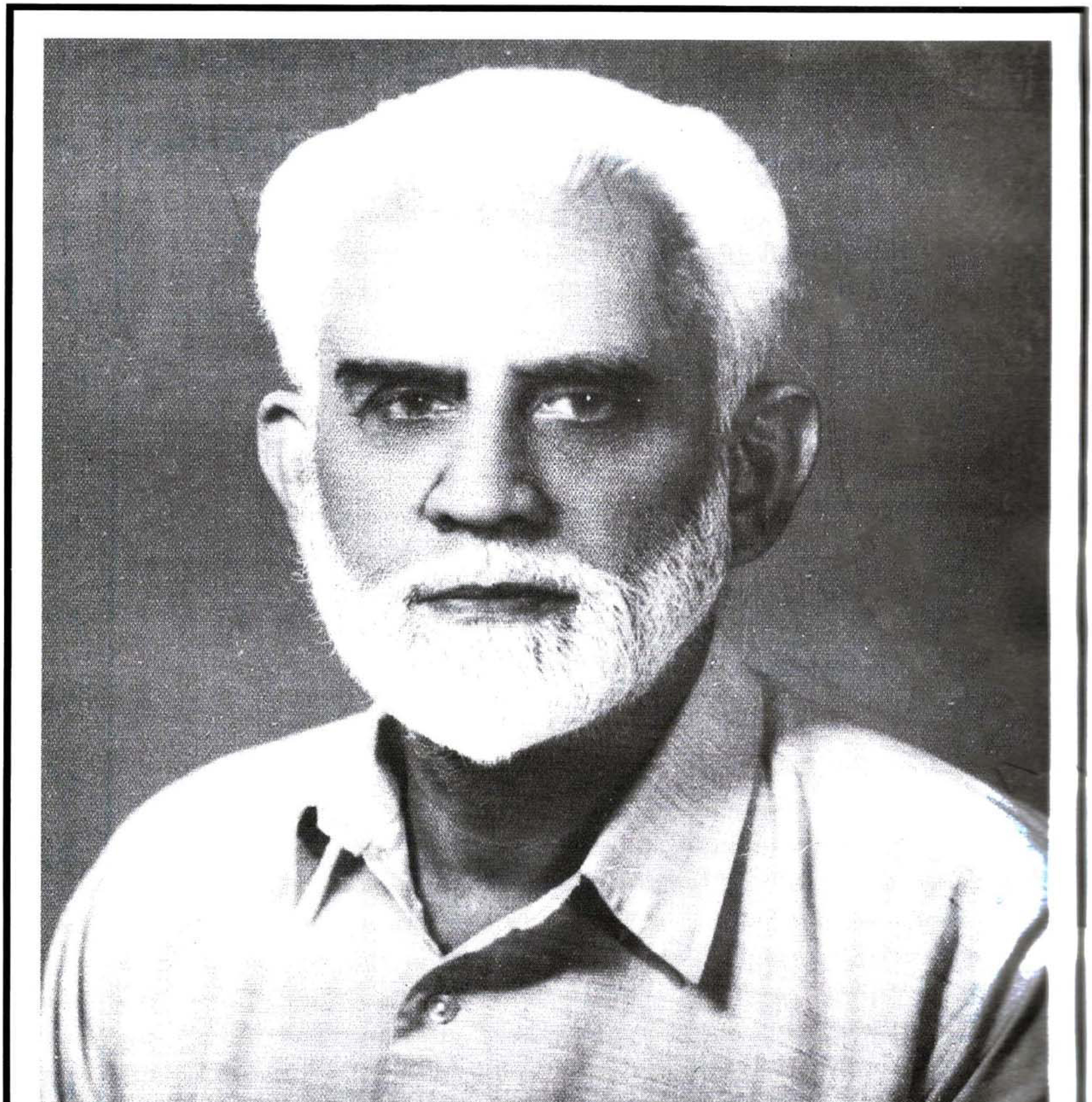

عبدُالله جان مغمومؔ

تړون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅیدلې دي -

مغمومؔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ———— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ———— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ———— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ———— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ———— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ————

کاتب محمد رسول پښتو اکېډيمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

دکور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښهٔ شاعر، ښهٔ ادیب او ښکلی انسان - جان محمد ذلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مئینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکي	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر- ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ډېر وکوالي نه يې پېژنم زما خپل دے - زما ذهن ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د ښښتو او د غيرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وايم چې دغه ښکلے شاعر- اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته يې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وايي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره يې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رايې ځنې بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل يې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوبن نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه وانخستو او د شپې مې ډېر

په نانځوالۍ را وا خستو ماوې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ
مضمون نوم وَه " ځلورمه لَور " په لوستو يې شروع اوکړه ،
اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارې سپوا کيدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې
زيګ زيګ کيدو او تا سو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسيده نو په ځان هډوړپوے نهٔ وم څو رنګې ترپې ترې مې
او ښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهيدې
او په ګريوان کښې مې څڅيدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په
يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه بُوټ
اووتم او هغه درونه فائيل چې زما ورته وارخطا وَه چې دا به
څنګه ګورم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو
غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وَه - يو دَ بلې نه زياته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سريکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دَ ځنې خالق دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تېز نېدلے دے -

مغموم دېره موده ما په رپېدېو او ردېدلے وَه - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو نندارې کړې وه - څو ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي - زۀ نۀ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وۀ يو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلے رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار څو وۀ، څو دې نه خدائے شته چې نۀ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقيقت دے - د "واقعي" قصې نۀ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څۀ چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې دے ـ البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرشخنه کړي دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي ـ

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې ـ
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے ـ تا سره خو د خندا خبرې هم شته ـ د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډیلې ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وے ـ او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې
وے ـ ما خو تولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړه دلګیره شو ـ هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم ـ او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دے ـ؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې
او وے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئ ـ د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار مزل او کړي ـ

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم ـ د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اُصول دي ـ په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب "د تور او ربل تر دوو کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو د موقع راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده خپر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو ګار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر کښې دې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے. زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته یې اووے چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نۀ شو کولے. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نۀ دې تېر کړے دے او نۀ یې تېر ولے شي. مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلو و. نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړې وے چې زۀ د رېړیو د دُنیا په دَل دَل کښې ور ډوب شوے نۀ وے. ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څور وور او د وانه شو زۀ یوا ځې د ستړو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نۀ شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه یې شاعري ډېره کړه. هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو به نو به وه هغه شاعري چې زما به هر هر نفس به زلمو او ځوانانو ماله دومره شاییسي راکولو چې شاید استازه یې نه وه. زما د پاره شاعري ډېره ولی نا ممکنه خبره وه خو لا له! دا خلق هم عجیبه دي. یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اووايه په چغو سورو به ئې اسمان په سر را خستے وه - او ياچې زه د رېډيو د يو اهم پروګرام "حجره" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه ورځ په سندرا سورجرې ته راغلم نوځوانان او زلمي خو پرېښده چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -

هغه چا به چې زمانه مستو مستو شعرو نو لاسونه پرېکول اوس زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د رېډيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه به مې ليکل او پېش کول -

رېډيو ته د ننوتو په وخت زه صرف يو شاعر وم - او چې رېډيو ته ور ننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډراموهيرو هم شوم - د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښه اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه چې زما به ليکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هيرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به دا کوشش وه چې زه دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصه واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټلے شو -

لالا! تۀ خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوا نو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغۀ په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وو (د دولس ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وو په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن .... نو مسکے غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشریږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو تۀ به مهربانې اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راشې - نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په ګوته کښې کینسودې او معذرت مې ورته شکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ډیرې برخې برخې شوے وو - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وو او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هیرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه زمانه داسې پاتې شوه چې هرڅو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نۀ شوه -

اوٗ لاله! دا ئې لاځۀ کوې، د رېډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د رېډیو بادشاهي وه - چې لاټیلیوژن د پاکستان په مزکه قدم نۀ وُ ایښودے - په دغه وخت کښې زۀ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د رېډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د رېډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زۀ او رېډیو ونکو ته د یو نوي پروګرام "خواږۀ تراخۀ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٗ لاله زما په رېډیایي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وۀ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنون قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نۀ وے کړے شوے - او ځکه څو چې زۀ خپل د رېډیو په ټول کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږۀ تراخۀ" یو داسې اصلاحي پروګرام وۀ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وۀ چې کۀ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د رېډیو په دې دومره نا اوزګاره او کنجې لکه ژوند کښې کتې ما د اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډیو په دومره ناوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے۔ زه دا منم چې مغموم د رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي دي څو "خواږه تراخه" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو یاد وي۔ او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي۔

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د
ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم
ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم
پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د
مختلفو مرحلو نه لګیا دے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د
"یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم
خوښ کړو- "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه
ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوږۀ تراخۀ" د پاره
وخت په وخت لیکلي وو- او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز
اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې د دې
قصو- واقعو او حادثو د اوریدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته
رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو
اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو
د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه
رنګ د رنو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو
اوریدونکو د سترګو نه داروانوُم - خو زما دا ارمان پوره نۀ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوريدونکو ته او وېلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي دځان سره شريک کړے شول - خو زهٔ دخپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي ددې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئ کهٔ دَ اوښکو لړيه دَ سترګو نه رارواںه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته. زما د مضمونونو- واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره اونهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ رېډيو د اوريدونکو د پاره خاص دَ رېډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا دِ ښتيا، قصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې داده تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ دخپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خېر ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کېږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پېدا ګښت چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغور پېټقونه ور او منډل او د چا په پېدا ګښت چې د زرغون تېبر په سر و سترګو را وڅرېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور نمسی نه نمسی پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کندو کپرو سر شوه .... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کاڼي او شوې د دایانو سره مشوره شوې او شوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده او کړه - او چا ورته او وې چې

ماشومې له د خلوېښتو نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سر وکړو سېخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې د زرغون زوئے
دې روښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سورکړې سېخ
او دا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړې - چې د جینکو پاتېلې
به له شي - د زرغون د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او اخر
یوه ورځ سحر وختې دوه سېخونه د نغرې په سور انکار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سېخونه سره کېدهٔ - ماشوم د چیلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اوږې کښې تړلې په خوب اودهٔ وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اوده نهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس پر و نو .... دواړو سېخونو یو
چیغ نارې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکېکه
د سحر په خاموشی کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته را ننوته نو د زرغون مور لکه خونړی سرهٔ کړې سېخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ورپرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او..... (په ژړا) دا ولې بې بې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل هی.... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کله غیر دې اوکړو نو دا سېخونه درته په سترګو کښې منډم - تهٔ
خو د شې تا خو زما د زوئے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دې - بل څۀ علاج ئې نشته ؤ - جينۍ له مې پوهېږي او داغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړے - (په ژړا) بي بي دا دې
څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وُم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نۀ
ورکوله .... بي بي دَ دې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو
په سر کښيناسته - ماشوم ئې په غېږ کښې واخوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پښې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه
وه - دَ ماشومې ژړا دَ هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله ئې هيڅ نۀ شو وئيلے - دَ
ماشومې لور سره ئې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې
ماشومې څښتن نه زار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راغلې - تا ته دَ
دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راغلې هۀ؟ ستا په ماياندې
هم زړۀ نۀ زېږېدو - لونه خو تل دَ ميانډو نه زاړېږي قربانېږي،
نو .... ته خو هم زما لور ئې کنه ته به نۀ راغلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زماړوند درسره هم
داسې نه په سروتهکو کېدے .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لُور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بیا دے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ
دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بورې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وختې یې خواښې
پاس راوخته - ماشومې یې دَمور دَ غېږې نه راوُشکوله په زنګو
کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې دَ خړخوړې کمبل وراچوله....

دژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخا شوې -
دوه میاشتې مور او لور دَژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او
سرو سروتهکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نهٔ دَورځې ستړکه پټه کړه او نهٔ یې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه دَ زړغن دَلور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه
کلی دکمل کېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
دَ غورېدو نه آګاهو اودوړېده .... نهٔ یې سپېرلے رولېدو او ونهٔ
دسپېرلي نه خبر شوه دَ ماڅېګر نه چې زېږېدو نو ماشومه تورو
خاوُرو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل دړې یې ژړل - په
ژړا ژړا یې ستړغلې پړسېدلې وُو - دَ مور دَ سینې پسې راویخ

شوي وو - خو د پښو ځکو نسکي د تورو خاورو د لاندې په خوانۀ
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلون بلون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړه لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... ګېرچاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نۀ
ښکارېږو - د یوې مظلومې تنزنېږ لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له یې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لورئې سینې ته رانږدې
کړه - یو خو بې واره چغې یې اووهلې - او بیا .... ؟ ....
ور لورې تابېګاه شپه په دې خوشي بیابان کښې یواځې تېره کړه -
وېرېږې خو نۀ وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې لېښې خو دې بېګاه نۀ خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېرو دلاسه ترتقي نۀ وي وهلي کنه .....؟
اوُ ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زۀ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړۀ مې بس ټق ټق چاوده - اوس مې هم زړۀ

څرېکې وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ څو تاله راغلم - ما وے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېرې ښائسته کوټې
دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اولښتو - دَ اوښکو سېلاب دستر ګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې
توپې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کوټه را بهر
شوې او دوؤ ستر ګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې دَ ښو نه
دَ قبر په ګلونو را توپې شوې نو .... دَ لوړ مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړه اوچوددو .... اوُ ! دبدنصيبي موره
زړه په رشتيا اوچاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد دپاره اوته چوې
نو نور په دَچا دپاره چوې .... ؟

دَ مور دپاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
دپاره شته - دَ ظالمانو دپاره شته - ګنې دخدائے په نزد زوے او لور
يو برابر دي - نو اے دجهالت په توره تيرو کښې پرتو رونړو - اے دَکړکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو دَ قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه کوي - لور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره ښه ده - لور څو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړه کښې دَ مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لور څو رحمت دے - هم دغه لور صباله دچا خور شي دچا دَ
ښځه شي دچا مور شي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

کوښکوخوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګوره چې د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګوره ډېر بوګنوونکی دی - او اې د زرغون ښځې - اې دیوې بد نصیبې تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنت نه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا او سپېدونکو ډېر او ژړولې ډېرې او کړولې - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

ه پـه مرګ بـه دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې بـه مخکښې رو ستو شو نه

دَ مرګ هېڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې ژهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ دپرې اتياره څيز دے دَمرګ دپاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قيد نشته - اوکهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ يو ناګهانې شرک دے چې
په چا راپېښ شي او خپلې ځونړه ښېچې ورته په مړي خښې کړي -
څو مره ماشومان په ماشوم ختته
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته او رسول
څو مره ښکلي ځوانان چې
د پلار انو دَ ملاتيں او دَ ميانډو د سترګو تورې وُ
دَ مرګ نا ترسه څپيرې
د دنيا نه پورته کړل
څو مره پلاران اوتړ پدل ؟
څو مره ميانډې بُورې شوې ؟
او څو مره تورې سرې ګُونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وې خو د خپل تقدير نه خبرنه وې

د خپل قسمت نه خبرنه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او د مېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل په ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پرسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه و -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کو د رونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجر و کښې ستائيلے شوه -

جبينه که د ګلو لخته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جونو درڅو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان و.

دوه ښکلي، یو ه پښغله او یو زلمی
د تره نور او د تره زوی.
دواړه د یو نیکه اولاد
ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وو.

او څکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغوي کوه لاړه نو .... خدای خبر چې څه چل و.

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه رابښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبره او پېچپوله. جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړه یې چې وار درزېدو. نه پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړه دا سې بې قابو درزېږي اے زړه دا سې بې قابو کېږه مه - که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو نه او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کوډے چوره چوره شي -

جبینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه نو د مور غږ یې ترغوږو شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نڅېل کورته يې بوتلې شي -

لاړه د جيينۍ او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هر وخت
د يو بل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يو بل په تصور کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تمنو دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوو مينو زړونو درزا پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په
پوره رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقا نوره هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زياته ښکلې او
ښاپسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګينو کښې راو نغښتے شو -

او! دوه مئين زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصور کښې په تېرېدې
تېرېدې - او چې اکبرخان د ا بجينۍ دکې وا خسته نو مور
پلار يې د وادهٔ بند بنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه
جيينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جيينۍ د ناستې ځائے
وي چې جينۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل و - د جيينې په زړهٔ کښې وېره غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دَ جبینې دَ زړهٔ په دروازې
کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه دَ خیالونو
او تصورونو رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول دَ هغې زړهٔ
غوښتل چې دا نکریزې دَ لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په یخو یخو اوبو او وینځي - چې دا سوځې ئې په قرار
شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر
شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو دَ جبینې اور بل
خور شو .... ښایسته ئې یو په دوه شو هرچا دَ ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په تقار کښې ډولۍ دَ
اکبر خان په کوټه ورننه شوه -

او دې ځائے نه دَ جبینې دَ ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبر خان به دَ جبینې سترګو ته کتل - ډېره پېرې کړانه وه -
په جبینې هم اکبر خان کم ګران نهٔ وُ -

دَ مینې کورؤ - دَ خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبر خان انجنئیر وُ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه دَ اعلیٰ تعلیم دَ پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې .

"جبينې خفه کېږه مه زۀ به که خېر يې زر درا شم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خېر يې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه تۀ نۀ يې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څۀ اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړۀ ولې دومره ناقلاره دے . ستا لندن ته په تلو زما زړۀ ولې دوبېږي . ستا په دې تلو کښې ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

"نادانې جبينې ستا څۀ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره کړي ؟"

"تۀ په ما داسې بدګمانه يې"

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څۀ حده پورې بدګمانه وي . زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړۀ ...."

"د زړۀ نه وسوسې اوباسه - پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي . بيا بيا نۀ کوي"

"او خوره دې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې سره يې لوظ اوکړو چې زۀ به تا نۀ هېروم" جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به ځمکینې روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پړمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ تېرونه په ماښامونو روماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوهمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده دَ اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځائے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په توتري ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر نااوزګاره یم دومره نااوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جېنته د فکرونو او وسوسو په سيند لاهو شوه - د اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جېنې ته خط اوليکي؟ د جېنې زړه تمکه اونخوړه .... او چې څه وخت د کلي يو بل زلمي د لندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جېنه ليونۍ شوه - بالکل ليونۍ - جامې ئې اوشلولې - د سرو ويښته ئې په موټو موټو راوشکول او که لونګينه ترې نه خوا بندې نه کړے وے نو شايد چې په سرۍ به ئې ورته زورکړے وُ - ډېره لويه صدمه وه - د جېنې نازک زړه دومره لويه صدمه داسې په اسانه نه شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې د ليونتوب دا چپه وه - رو رو د جېنې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لور لونګينه ئې راتې غاړه اېسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتي ويلې شي - چې ستادا چېپې چېپې بانړه بونډې سونډې شي - وېم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا دې سېين مخ نه راونشوکوم نو ..... څه اوکړم هېڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

د اخپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو ځنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائي لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدائي کښې خو د جدائي د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوندے ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هرڅهٔ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېدو چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوم

هرڅهٔ وُو - دولت وُ جائېداد وُ خپل خپلوان وُو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند وئې مړه شي ....
غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړهٔ ئې
کونے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو هروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماښام چې په جبینې بېهوشي
داغله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوُغوښته - لونګینه
مور ته رانږدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سېلاب داروان وُ - په تړ تړي ژبې دَ نُور سره ګنګیا وه -
بي وفا اکبره دَ ژوند په آخر تو سلګو کښې هم را سره شکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ ژوندون دا سلګۍ خو به دې لږ یې نلې وې - زما خو دا خیال وُچې موږ دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا دَ رخصتۍ او په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دادے چې به مخکښې روستو شونه

نو اے دیوه په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوانې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې خوړې شوې او بیا اوچې شوې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

حِرص

(اسوېلې) او... د چاپه ستر کو چې د حرص پرده دې را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونړو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ او کړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر ښوند او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایېداد وُ. نو په دغه جایېداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جایېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او ددې د پاره د ډیرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار یې کولو.
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو. او امیرخان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره روښن څیره دے، داسې
ورله خدائے نوئي هم موړ او روښن ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه د څنګه
پوزه. فرید په پلار ډیر ګران وُ. ځکه چې هم دغه یو زوے یې وُ.
نور اولاد یې نه وُ. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښار ته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو. او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې بهر ته لامیا د پاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې دوډۍ
اوخوړه نو مور ته یې اووے چې زه په بهر کښې لامېم نو سمه ستې
راځم. مور ډیر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو. سپین خان

ناساپه فرید د مړی نه اونیوه - په غږکې یې اسوېلو او دواړه
ښکارې چې لکه د شوخ د خپل وراره په مړی غمجنې کړې فرید د پړې
لستي را وټکولې - د ځان د خلاصولو د پړې وسې چې د کړې خو د
سید خان د څوړو وینځو نه یې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې ښځې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه را غلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د خپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
او بیا....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د اکې یو نیازبین زوے لاش د مزک نه را پورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې او سپارلو - چې لکه د مور د غېږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې را غونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه نا قراره وو - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانې زیاتېده د زړه حرکت چې وره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دا ته د مور زړه
نه دے معلوم چې .... زما زړه د فرید په نه لید وڅومره څړیکې
څړیکي وي څو مور غریبه نه وه خبر چې فرید سره څه کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم سېوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره مخ په وړاندې روان
و - لاړو ماپښین په ماښام بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده -
او تر ماښام چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه بیان کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او د
فرید په لټون پسې یې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فرید هېڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي ورور سید خان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه بیان کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوو
کېدې شي چې په نهر کښې یې لامبل ماشوم و او ډوب شوی وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګری و -
او هر کله چې دا خلق د باغ خواؤ شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو بې جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستې شو
او په غاړه باندې په شین کېل واچولې شو - د فرید سترګې بټې
بټې راوتي وې - پلار خپل نیاز بین زوی په خپلو لاسونو کښې رانیوو ته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وو - امیرخان
سر زوی په خپلو ځانګو نو کښې نیولی مخکښې مخکښې او نور خلق

وربسې روان وُو - او چې څۀ وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسېده نو
.... ناګهانه د کلاشنکوف یو بار او چلېدو - امیرخان پرمخ را پرېوتو
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت
پت پراتۀ وُو - خلقو ورپسې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په
تیارهٔ کښې هیڅ پته او نۀ لګېده چې دا هر څۀ ولې او شو؟ دا چا
او کړهٔ .... د کلي نه کټ را او وتو بنځې شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زۀ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زۀ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم -
د ترېد د مور هغه ښونې بېونې چغې هغه څیرې کړېوان او
بیړ سر .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده
لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچه سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې د هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هر څوک د امیرخان
او د هغۀ د زوے ترېد په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُو، دومره
خفه وُو چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غیرتي جنازې د کوڅې نه
او وتې، نو د ترېد د مور لکه چې زړهٔ او چودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په رڼا بدله نشوه - دغه
تیرې د امیرخان قبر او د ترېد مور هم د قبر تورو تیرو ته ورسوله -

د پوره تحقیقونه روشول - تفتیشونه روشول، تپوسونه روشول خو
ددې ورانې ماشومې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپید خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي -
سپید خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایداد د پاره
مې د ورور د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
ورور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپید خان مړضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړ زنې د ئې ملا ته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -
سپید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپید خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپید خان ژوندون - د سپید خان کورنی
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -
رو نن راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپید خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لیونو رونړو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کوي - جائداد ونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلې شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنوونکي وي -

٥

ارمان به هغه وخت کښېني در شي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیر کاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شاکېږه - بد وچار وته ئې شاکېږه - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ زړونه هره لمحه په گناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدې په لور پورې ته کېږي - منئ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څه فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب کتاب نه کېږي - که چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هر چا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوو نیکے گنهگار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوو سنکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوئ خدایه مجرم دے او د دې جرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئ خدایه دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو دپاره - د قاتلانو دپاره د منکرانو دپاره جوړ کړے دے - په دې وجه زهٔ در ته منت کوم چې رونړو دا سې بې پروا کېږئ مه - دا سې بې سره کېږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ د ورخه تېرې شي نو بیا به کوړے خبره کوا نه شي - هسې نه چې د ژوندانه ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے د توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښود لې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهئ او بدنامئ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهئ کښې د تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند نو.... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د انسانیت د چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم [illegible] -

... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو
... چې ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نهرشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا ټپر پړېږي
دا ټپر پړېږي نو غم غرض یې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص یې زیات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زه تاسو ته دا افسوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې دا سې انسان ته ګني شرم بښه نه شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرم چې
کارئ د خپلې ګېډې د تنور د کولو دپاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرم نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بدتر دے - پرپوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاڅه کوئ - دا خبره
پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپی ترڅو پورې وار نه وي راوړے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته یې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ځکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو خیال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا خپله نهٔ پیژني ، پردي نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم .
چې ! اے رونړو داسې انسان ګني د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګني د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګني د سپي غوندې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - دوئ دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې اوژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان
فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالی دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلو لو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او نا روا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کني الله تعالی نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالی به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالی د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښۀ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ خو .... ډېر زړۀ چاودے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه راپو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

تورې نه بچوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ دمُسېدونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشېر کاکا دا خيال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځړېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خيال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړېکې او فريادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړې شوي وُو - او چې ژوند ختم شو، نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وېنه ژغلېده او نهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خوړېدې - اوس دَ هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ تنهاکونه اوچې اوچې دردونه راپورته کېدل - هر ځهٔ يخ يخ شول - چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکي اوچول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وُو - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیا سته شه - ددې کهاخ ژوند په بدل کېښي دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که د دلته د دنیا په اوسېد وښکو کېښي انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کېښي انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

دا هو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه ، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده ، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کېښي عبرت دے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ او شوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هېڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک پیدا شو - د هغهٔ وارث پیدا شو د هغه ملا تړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے ، د مور د سترګو تورې او د پلار د زړهٔ ټکورې ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کېښي د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کالونو بدلېدې - لاړو له ځیپره ګل شېر زلمے شو ، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کېښي سستي او نهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده او کړو - د ګل شېر د واده په

پرومبې کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يوازې شو،
د ژوند په لويه لاره تک خو يو لوے شوا خون ؤ خو شمشېر کاکا د ګل شېر
په دواړو د تنهايي احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو - د ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه - کله کله به د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے ؤ - د خپل ژوند نه خوشحاله نه ؤ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګر مسکه
بې مهاره روان ؤ - دولت ؤ جائيداد ؤ - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائيداد د ګل شېر نه ؤ پيدا کړے - دا
د شمشېر کاکا د سر خېرات ؤ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او د هغه پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائيداد کښې
د بې ارزې ژوند تېر ولو - هر څه يې ليدل - د ګل شېر سلوک او رويې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نه کولو - ځکه چې ګل شېر ډېر
نياز بين ؤ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نه شوه کولے - خو د خپل نياز بين زوے په بې رخۍ او بې
پروايۍ به هر وخت غمژن ؤ - او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه -
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړه په رنځ اخته کړو -
سالنډے يې ملګرے شو - لا پرو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سينې خرخجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرخجاري د هغې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوي و.
او رښتيا خبره خو دا ده چې زوړ له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نه غوښتل چې د هغه ماشومان دې نيکه ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کورکښې يوخوا ته وړه غونډۍ کوټنۍ وه هغې کښې
د پلار کټ وړ چولو د اوبو منګي ورته کېښودو او کټورے يې پرې
سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنيا خاوند شو.
تنګه تر شه کوټنۍ ځان له يوخوا ته چې نه پرې د چا لاړه وه او
نه به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېدې بلغمونه او تنهائي
د هغه ملګري وو. دغه يې کور شو، او په دغه کورکښې به د شته
جائېداد خاوند. د شته زوړ پلار شمشېر شپه ورځې يوائې پروت.
او يوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوړ اسلم د نيکه کوټنۍ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي يې ښکل
کړو او ورته يې اووے چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نيکه په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
يې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او د نيم دنيے اوښکې يې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه دارون و او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... "ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچيه زما
يخني نه کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سينه کښې اور بلېږي.

"نه بابا نن ډېره يخني ده - او ډېره زه تالاکمبل راوړم"
"نه . بچيه زه روس د کومې يخني د احساس د حد نه تېر

شوے يم - روس زمانه کومې کېږي او نه يخني"

بچيه خدائے دې لوئے کړه - د خپل پلار په بنه راشې ستاسو

دغم د آواز نه مې خدائے ساته - څه بچيه لاړ شه لوئے شې -

او .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته ئې او وے چې

د بابا ډېره يخني کېږي - نو .... کل شپه ډېر په بې پرواهئ

سره زوئے ته او وے چې ورشه په گودام کښې هغه زړه

کمبل پروته ده هغه را واخله او وائې چوه پرې - اسلم د

گودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه ئې قينچي او غوښته

پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې . بچيه -

اسلم ورته او وے چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به

په بابا واچوم او نيمه به سنباله کېدم چې صباله ته د بابا

په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا

زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې

د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوئے ولې او پلار ولې

احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده

کړو او په ډېرو قدمونو کو ټنهي ته روان شو

هغه کو ټنهي ته چې پکښې شمشېر خان بې پرسانه ژوند

تېر ولو - چې پکښې د کل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې

..... زوئے د پلار نه د معافئ غوښتو د پاره روان ؤ ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ پلار ته په پښو پړېوتو دپاره روان ؤ زوړني سر - ملامته ملامته چې دکوټهې دروازه یې لرې کړه نو په پلار ورپړېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ...... (ژاړي) د اوښکو سیلاب د ګل شېر د سترګو نه روان ؤ - شمشېر کاکا خپل زوئے خپلې سینې ته رانږدې کړو - د سر وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه ..... ستا د دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه د مرګ نه مخکښې مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانږدې کړم او ستا د وېښتو دا مړاوې خوشبوئي یو ځل بیا زما په سږېو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون ورسي - څو بچیه ته جوړ وړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولې - .. خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړهٔ ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد دربانډې او مه لږه - د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه بانډې کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنۍ دوره راغله - ټوخه شروع شو - سالنۍ لنډۍ شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساړا کښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانځون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو د وس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

زه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کوانجو. د دې مصیبتونو او دردو چاودون نه د ژوند یو څو گړی په آرام او اطمینان تېرې کړي - په دې دنیا کښې خو ژوند ډېر گران شو - هر طرف ته خود غرضي او فریب دی. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترگو هم د حرص پردې راواوړي - مور هم د نام و نمود په خس سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوی - د زلمي زوی د فرمان بردار زوی په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مور ته به هم کني څوک مور او وايي - داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دی؟ څه او وېم نو - په دې حقله خو زه خپله رای نشم ورکولی - زه په دې حقله هیڅ هم نشم ویلی - ځکه چې په دې کښې د څه ویلو هیڅ گنجائش

نشته؟

رونهو! زړهٔ دَ تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما دَ دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې دَ زړهٔ وینې او ښنوي بچې دَ ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بچې په زړهٔ چاوډون او شوانخون ئې لوئے کړي نودغه مور هم کې دَ دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې دَ غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلرې کولے شي؟..... تاسو به وائ چې نه، مور دومره ظالمه کېدے نهٔ شي - مور دومره سنګدلے کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو دَ مور د زړهٔ ټکړه وي - اولاد خو دَ مور ژوند وي - دَ مور ساه وي - نوخپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله دَ زړهٔ ټکړه خو اورته دَ خپله لاسه نشي ورلرې کولے، خو .... رونهو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې دَ دُنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې دَ خپل زړهٔ ټکړې په خپله، په خپل لاس دَ اور سرو لمبو ته ورلرې کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه دَ انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه دَ مور دَ سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت به ئې دَ مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت به ئې دَ مور خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به چې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کندهتون د بې ارزۍ
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې.

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میانو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لید و ارمان غوزونې
او کړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
په کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا ده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د ده د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دوارو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانگې د پاره د مینې تاج محل د
ښکوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د گل سانگې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړے لې دي - د هغې نه خپله غریبي هیره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هیره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
گټي - د کټې خاوند شو، په دواؤ کسانو کښې ئې نوم اخستے شي،-
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانگې جوړ نه
برابریدو - ځکه چې گل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډیر کم وه - هر
څو که گل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابریدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانگې او
اسلم د رشتې په حقله ښکاره لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولیږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له وادهٔ
کوم څو...... دچا عزت دارو کړه دَ چا یارو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو
خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیطل آسمان تندر
دهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زوے دَ مینې په دُنیا اور او لګولو -
دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زارۍ اوکړې -
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په ښنو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
دا سره مهٔ کوه - دا زیاتے دا سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په
نامه ناسته ده - دپخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر
اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

څو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې دَ
اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لُور اوغوښته، او
دخان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هرچا واوُرېده - دَ هرچا تر غوږه اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ
اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ
نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې دَ ځان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آباده ول غوښتل - دې آواز
دهغې دنیا دړې وړې کړه . دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوښاړي - خو هغې نه څه وئيلی شو او نه یې څه کولی شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه یې جامو ته اور پورې کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په ټال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخې، ټوله ورځ ټوخې - هر وختې ټوخې، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل - او دغه ګونهې د ننه د ننه د ګل سانګې پرپوس خوړو - د ګل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وې چې ځینه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووې چې مورې زه واده نه کوم - خدائې خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شاید چې هم داسې ارمان پاتې شي - شاید چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وهٔ - دَ فکرونو په تیال به ځنګېده و - نهٔ به کلینک ته
تلو او نهٔ به يې مریضان کتل - دَ هرڅهٔ نه يې زړهٔ مور وهٔ - ورځ
په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي - خو کهٔ ناجوړه وي نو بیا دې دَ ځان علاج
اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او دَ دغه
مرض په علاج دَ هرچانه ښهٔ پوهېدے شي - خو..... هغهٔ ته کهٔ
خپل مرض معلوم هم وهٔ خو علاج يې هغهٔ سره نهٔ وهٔ - بلکې د هيچا
سره نهٔ وهٔ دَ یو ډاکټر سره هم، ځکه چې دَ هغهٔ مور دَ هغهٔ په
زړهٔ کښې داسې پرهر جوړ کړے وهٔ، چې دَ هغې نه ناسُور جوړ شو..
ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسُور چې رغېدل
توپې نشته، هغه ناسُور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه
مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه
يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب
کړو - ډاکټرانو ورته اووے چې دَ څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه
نهٔ شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه..... او آخر یوه ورځ زیړے
ماځیګر چې د ورځې نمر سترے ستوما نه دَ غرونو نه پناه کېده و نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنو له او ورته
يې اووے -

"مورې زما دَ ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه
وي، خو دَ خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

موږ زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تاته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوړيدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موږ د
ګل سانګي د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... يوه وړه
غونډې سلګۍ يې اووهله اوُ د دواړو سترګو نه يې دوه
څاڅکي تورې وينه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ اوچاوده .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه، .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځوانې مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنهے اوچې کلکې
سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله يې
هيڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورې زويه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاوډے لاړې -

ته خو ډاکټر وې .... دَ ترورې ډاکټره زويه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې اونه کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زړه بنځه ذات ښه يم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړه چاوډلے دے - ما خو چې ستا دَ کوژدنې اوريدلې وو لا په هغه ورځ مې زړه چاوډلے وو، خو ما ددې هر ځه مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ دا هر ځه تېرول، خو چې ته هم لاړې نو.... اوس به دې ژوند کښې ځه پاتې شو. اوس به زه داژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ګل سانګې دَ توبخې دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ ځه ساعت توبخې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه يخه بخه وه - غمونو ورله زړه اوچولو - او زړه چاوډې دَ دنيا نه لاړه -

صبا سحر له دَ يو کلي دَ يو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -

دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړه چاوډلے وُه او دواړه په يوه اديره کښې خاورو ته اوسپارلے شو. ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بيرسر پښې آبله پښې - سيرې کرپوات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل -

په وازه خوله ئې ژړل .... ما وے چې ورشم اوُ ورته اووايم چې اے

د مور په جامه کښې د خپل زوئ دښمنې! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یواځې د زوئ نه، د خپلې خوزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او گل سانګه دوه انسانان وو - دوه مېړنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقدسه هستي

رو نو .... ځوړ و رو نو .... زه به د ځه ساعت د پاره

خندا پر پر دو .... د ځه ساعت د پاره به تو تي و شتي پر پر دو

را ځي چي د دنيا د دي رنګينونه د دنيا د دي هنګامونه ..... د دنيا

د دي نظارونه د ځه ساعت د پاره يو ځوا ته لاړ شو ... لږ تنهايي

ته لاړ شو .... لري نه .... يکه نژدي .... ډير نژدي ..... دا خپل

سرونه به لږ په دي خپلو ګريوانونو کښي ښکته کړو .... خپل

احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړ زوو ..... د خپل زړه پردي

به لږي او لټوو د دي خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو .....

د و مره قدر له تپوس چي اے زما زړه ته ولي نا قلاره يي ....

ته ولي پريشانه يي .... ستا د پريشانو ځه علاج شته ـ ستا

د پاره اطمينان شته ؟ .... او ! د نا قلاره زړه د پاره قرار شته ،

د پريشانه زړه د پاره تسکين شته ـ ځو که چري مونږ د خپل زړه نه

تپوس او کړو .... مونږ په خپل ګريوان کښي سرونه ښکته کړو

.... که چري مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او

اطمينان .... سکون او خوشحالي هر ځه شته ـ هر ځه پيدا کيدونکي

څيزونه دي ..... هر ځه موند ے کيدونکي څيزونه دي ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پریشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او که ...... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ټیټ کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې د انسان خوشامندي پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ته خولې واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ټکولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ټیټ کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دعاګانې نه اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه ـ ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زړوکه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي ـ دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے ـ دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے ـ مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي ـ موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه ؟ .... اوډ مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي ـ د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه ګني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګني داسې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي ... ؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ ـ نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موڅو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب ګني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتوره داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده ـ اے د شته میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې
لاس راکاږئ چې دکور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ
چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مهٔ ژړوئ مور مهٔ خفه کوئ.
مور مهٔ زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او
ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویره دنیا کښې د مور نه زیات
همدرد کښې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کښې
نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړهٔ چاودون په موقعه
به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " .....
ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه
اویرېږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د
د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد
کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه
وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو
کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې
د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان
په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو
به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو
کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشتر، صرف او صرف مینه ده.

اې رونو! تاسو یقین او کړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وختې مسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سېلۍ او بادونو نۀ وي وهلے خو چې د خزان سېلۍ سېلۍ راشي نو ګل مراوے شي ګل اورژېږي. او مور؟ د خزان سېلۍ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نۀ شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د اِنسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څۀ هډو شته نه.

اې رونو! د هغه زړۀ خیال او ساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړۀ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نۀ کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او ستونځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اې رورنو! داسې هستي - داسې څوک منه مور هم کني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا څرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاده وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاده وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړا مود کبله د میندو په زړونو پولۍ را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي -

اې رورنو داپولۍ به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورې.....
لولپه به شئ کورې - مه کوئ رورنو د خدای خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتې مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت څونډ تېر کړې شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

"سزا"

ورستي پهار وُ چرګانو کلي په سر راخستي وُ - جماګل د چرګانو بانګونه اورېدل - خوا ړخ ئې واړولو او مخ سرئې په برستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ نن د هغه زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په پټي کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر وختي به پټے اهوم ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم دواړه یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو ..... سنهٔ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوا ږهٔ خوب اودو د پاره کوم پیغام اوروے شي - هرڅو کهٔ جماګل د بانګ په معنو نهٔ پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دهٔ ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې پاندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ دے معلوم څومره ژوندي به یوه ورځ مري - او زۀ .. زۀ
څو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مۀ کړه زۀ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څۀ کوي.
دوئ به څۀ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څۀ کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
داسې څو او مۀ کړې خدایه .... ما څو د دوئ نه مخکښې
مړ مۀ کړې - د دوئ د سر نه څو زما سورے پورته مۀ کړې
.... څو سمدستې د جما ګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرۀ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُسلتون دَ
سپېرۀ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مۀ
کړې خدایه د فقیر ګل بچې مرګ به زۀ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زۀ به چې چا ته وېم بیا به شتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زۀ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څۀ خوند وي؟

خدائے خبر چې څۀ چل و، چې نن دې ګل ... روا وې ګمودره

خیالاتو د جماګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوړونو د بې شمېره وسوسو یوه ورانه ما شوره وه چې د
جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه یې راپرانسته جغ یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے
مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شو ملې فقیرګل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې د کوټې نه اووتو- قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا راتازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جُمعه ګل پټي ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پټي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... د کلي په لار یې یو نظر واچولو خو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیرګل دوتېر راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښندې وښکے اړولے وې ....
نو.... په دې کښې د کلي نه نمبردار سړے را ولېږلو چې خان

دا غلي دي ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټول کلي دد ټې اکي يو خان جاګير دی - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان په کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه د دې خان د سلام دپاره ځان حجرې ته

را رسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ټو د سلام دپاره راوُ چليدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناسته نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول د سلام دپاره حاضر شوي وُو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه وُ - د خان سترګې

د دېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې ځکه ځه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيند لے دے د وه کيله ورته پاتې وو وے دا پټوم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه لګيده ، د ځان سره ئې او وے چې زما

نه د وه کيله تخم زيات اهم شو .... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... د وه کسان ښتي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر ئې ورته پیش کړو - خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ ئې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو...
حکم ئې اوکړو چې په څلورو بولي غوږونه او نیسه ......
جمعه ګل په چیغه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لمد رسی تګولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه ئې راپورته کړه او جمعه ګل ته ئې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم او بهٔ توئے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادی تادی
ټکیاوه سکړکان ئې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اوپېږم - سکړکانې ئې را اونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل - شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
اوزوے ته ئې اووے چې چیغه په منډه ښځې ته څه پلار
یه دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندېږ غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تهبن خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تهبن ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کانړے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبن هم ژړل او ورسره
ئې ګریوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بیا ساعت تېر شو او نو جمعه گل یوه سلگۍ ووهله او ..... فقیر گل یتیم او فقیر گل مور گنډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماسختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شرشمو
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپفوړ دا خبره دَ ځېلو مغزو نه اوباسي
......چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خوند ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپفوړ خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوابهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغور نه خلاص شم؟ خو .....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوئ به څه خوري ؟ دوئ به بيا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بيا خېروونه غواړي ؟ .....
نه نه زه خودکشي نشم کولې - زه خپل ماشومان بېچې پردو
کوڅو کښې لوغړ پدو ته نشم پرېښودې -
(اسوېلي) په تاخ کښې بله ډيوه هم هغسې بلېده - د ډيوې
تور لوګي د اسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سينې نه راوتي
ساړه ساړه اسوېلي د ډيوې د لوګو سره يو ځاۍ شوي
دي ..... هلته د ډيوې باتې سوزېده او دلته د شمشېر
په سينه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جايېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نور نشو تېرولې -
هغه نور ناکام نشو کولې - او د سپفورۍ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولې شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تيار کړو چې يا ځان او وژني او
يا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جايېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جايېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بيا ؟ په ټول جايېداد
سپفورۍ ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
انکه د سر په بدل وې نو هم - او دلته د روستې پياره په
بوګنوګلې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېده ....

کړه دنی ئې کښې ووېړي ته او ټوپک ئې ښي اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځنې لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړشم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه تور په دال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې نه د سپفوړ د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه به وتې ګولۍ والوځوم څه چې د سپفورې په سرو وینو دخپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو - د تېرو تک تور څادر په ټول کلي راخور وُ - یوه یوګنوونکې خاموشي وه - لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوابه خوب اوده وُو - سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسا ړو او د پلالې په سنګرونو کښې اوده وُو - شمشېر په تُند و تُند و قدمونو کوز کندې ته روان وُ - په زړه کښې ئې د انتقام اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېز ېدو - نبضونو ئې ټوپونه وهل سا ئې لنډه لنډه کېده او چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو - د سپفو د کورلویه دروازه ورته ښکاره شوه نو د ټوپک داوږې نه راکوز کړو - چارچړ ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې کښې د ننردې جمات د منارو نه د لوئې الله د لویې کلیمه الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه، مُلا د سحر په بانګ وېلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې یو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنیا بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوه کړو چې دا دُنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تش پې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړي چاړه راکاږي - يو رور راپاسي د بل رور د
پښو د خوښي نه نوري دا وُشوکوي يو رور راپاسي د بل
رور سينه د ټوپک په ګولئ غارغار کړي؟ څومره ظلم
دے؟ څومره زياتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونيوو ..... رپېدے پرې
را غلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو څرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور ئې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه...
نه نه زه به هيڅ کله د جاېداد د پاره د رور په سينه
کښې د ټوپک ګولئ سره نه کړم - زه به هيڅ کله خپله
تورسرې ورندار کنډه نه کړم - زه به څکرې خپل
وريرونه په لارو کوڅو کښې نه ګرځوم و نه ورنګوم - خېر
دے که زما بچي نشو دي ، خېر دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے
کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سیفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وینه ده - زما مټې دي - نو...... خپله وینه هم څوک
په خپله تویوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې
به هیچرې اونهٔ شي - زهٔ به هیچرې داسې اونهٔ کړم......
سیفور د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږه کښې نهٔ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو..... اے نا پوهه شمشېره د سیفور اولاد کښې ستا اولاد
نهٔ دے - د سیفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نهٔ ده؟ ..... خبر دے کهٔ سیفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري -
خو زهٔ؟ زهٔ به هیڅ کله د سیفور ماشومان پر دو کوڅو
کښې لوغړېدو ته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لویه خدایه
شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
یخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زهٔ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر
چا جاېداد ونه خو نهٔ وي - زهٔ به دا اوکړم چې زما جاېداد
هډو ؤنه - زړهٔ دومره بې همته خو نهٔ یم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

.بچو دپاره به روزي لټم بچي کولے ـ شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ...... ؟ اوس څم چي په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپفوږ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو پوهه شو چې د شمشېر څه ارادې دي ـ نو .... شمشېر زر ټوپک اوکړه وا چولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفوږ ته ور ترغاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفوږ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او چې څه غرمه کېده نو څه کړ په پولو پټو پړے اېښے وه.....

د سپفوږ د مزې نه ئې د شمشېر حصه بیلوله ـ او خلق..... ؟ خلق حق حیران وو چې دا څه وو او څه اوشو ـ ؟

خو اے رو نو حیرانې ئې هم ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي ـ دغه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي ـ دغه د غوښې زړونه پستېږے هم شي ـ په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي ـ نو کاش چې مونږ د غوښې په دغه یو ټوټې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او د جذبات راوبښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چي موږ د ډېرو په ځائے د ګوړې نه کار واخلو چي موږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوونکي په خپل زياتي پښېمانه کړو . په خپلو نارا موږي نادمه کړو . په خپلو بدو ښي شرمنده کړو .

خوائے رو نوی زمایوه خبره دَ خپل ذهن پسکې پوره واوشړئ . زمايوه مشوره دَ خپلې لارې مشال کړئ نو بيا اوګورئ چي ستاسو توپې کوانې آسانتيا ي اوکته . ستاسو توهول نفرتونه په مينې او محبت باندې بدلېږي اوکته . ستاسو توپې دښمني په يوې خوږې درنې او نهٔ شلېدونکې ورورولئ باندې بدلېږي اوکته . او هغه مشوره داده چي

اے رو نوی دَ هر قدم دَ پورته کولو نه آګاهو دَ هغې په انجام باندې فکر اوکړئ . که چرې يو قاتل په دې خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چي دَ هر قتل انجام دَ پهانسي تخته ده . دَ هر قتل سزا دوزخ دے . نو زما په خيال چي هيڅوک به قتل اونهٔ کړي . دَ غسې دَ هر غلط قدم انجام شرمندګي . رسوائي او پښېماني ده نو بيا پښېمانه کېدو نه څهٔ فائده . هغه دَ رحمان بابا خبره چي

ه تېر ساعت په مثال مړے دَ لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

٭ ٭ ٭

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اِنتقام"

(اسو یلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر
یو څو کهړی ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په
ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري
رنګینو ـ سره دَدې دومره هنګامو ـ په حقیقت کښې ژوند
تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له
تېر ورکوو ـ خپلو زړونو له دهوکه ورکوو ـ په زور په
ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو ـ رنګینۍ را پیدا کوو ـ ګني
حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په
مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم
نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره ـ

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا ژوند تریخ شو کنه!
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي گنده شي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه ښوتې سپېلنې جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونړه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوږنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې ډېر هرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې ښوتې سپېلنې وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېده او دود اوړد غولېده د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ - .... او انتقام
.... د چانه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې بیس د یو سوړه په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم گني خودکشي وه -
ستا دا انتقام گني گناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالې به خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې د هر څه د مورولۍ د جذبې نه د دې په
مجبورتیا د کبله کړې دي - د زوئے .... د زلمي زوئے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوج کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې دیوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یو مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې به د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوئے کړي، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کني خودکشي وه؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غېرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ زلمے زوئے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښه د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوئے کړے وُ - په څه ښوا خون ئې لوئے کړے وُ - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دادوپېر کړي وُو - پردي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه تت په تت پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې را برابر وله -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو "لونګ په سینه کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په وړاندې کښې درې وړې کړه- د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رو ښې ! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو- هغه د ښونو په رنګې ترکوره او ترکوچې ښونې ښونې منډې هغه چې په مخ سر وهلو ځې را باندې کړې - هغه بچې کسیوان ځې څیرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښتۀ ځې په موټو موټو او شوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ماسره دومره درد نه لې الفاظ نشته چې د هغې د سپېن و سپېن و کوکارو نقشه پکښې را ځائې کړم - ماسره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ځې وراغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړه ښېر کړم -

یو زړه جمالې ته او وې چې راشه ته هم سینه ته ټوپ کړه چې د زوې سره ستا هم د لاش هډو پته او نه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سینه کیان او نخوري - چې مور او زوئې دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه ټپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردئ دپاره ګني د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلیږي دا به څنګه سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړیږي - دا اور به صرف د انتقام په ذریعه سړیږي - او نن ... زه دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالې له یو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارۍ ...... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژېلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې د محلت ټولې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانیولو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له چپېړه ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غیرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اڼیکې مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ....

او بیا څو لحظې نورې تېرې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیاندو زرا منو څه پوے شوی؟

دَ مور مقام درته معلوم شو؟

دَمور ذړهٔ درته معلوم نهٔ شو؟

لیز په خپلو ګړیوا نونو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانې په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ زړوئ - دَ مور د خفګان سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَمور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه ګنړې

دهر چا نه اوچته نشوه ....؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روښتیا یارو - ملا لا بانګ نه وو ویلی - ټوله دنیا په
خوب اوده وه .... چپه چپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نه د سپو غپیان او نه د چڼ چغو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېهده یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګی به په څه قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وار مې و - یوم په اوګه پښي ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لاړ راته سمه نه ښکاریده - په
خپل دلیل تلم .... چې لویې اډېرې ته ورسیدم نو ......
څه فریاد غوږو مې ته غوږ و شو .... او فریاد .... زړه
بوګنوونکې فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتیده - زړه
مې په درزېدو شو - په ځایې اودریدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې اډېره کښې زه څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویریدلی یم - دا ډېره درنه اډېره ده - دلته غیب
ډېر زیات دې .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو دېښندې
واخستم - د کوکنې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومیده و د زړه
ښکل نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د ادیرې

کانې بوټې وُنې غښې هر څه په فریاد وُو - داسې معلومیده

چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه

مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه د دې فریاد د اوریدو

د پاره په بو ګنبد و نکو قدمونو رو رو سا بنوولې را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلے ساه د ابنکلے د کور کښې شاته ناست وم - شپه

ساعت تیر شو - رنړا رو رو راخوریده - په خوا او شا چاتونو کښې

د سکر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپو کښې لا هغسې دم نه

وُ..... چې رنړا ښه راخوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد

په لوري روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څه ګورم

چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه

پښې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړه مې یو درز اوکړو -

په سترګو مې تیاره راغله ..... دا؟ دا خو د شیرین قبر دے -

د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې

یو زوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولئ کور

ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه

رژولي وُو .... هغه شیرین چې د جاڼي د یو نظر کتو د پاره ئې

په کلونو انتظار کړے وُ .... نن هغه شیرین د جاڼي د یو نظر کتو ته

ځکنښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو د دې څلي د لاندې په خوږهٔ

خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شیرین د وادهٔ شپه را په ځکنښې شوه -

څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالئ

خوشحالي سوه د شيرين د ولس داوړلي وه او بيا دوباره په شپه
هغه ترتېره ما سخته په پوړي شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څو مره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بيا مونږ هغه کورته په تللو
مجبوره کړو - چې څه څوک په ستاپه انتظار کښې وي .... شيرين
سُسکې غوندې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې جاڼي ته يې کول غوښتل - څه ګيلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو ټپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه
کړې وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جاڼي
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړه پورې څخېږې ټپولے روان وُ، چې
شيرين خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هله په وړومبي ډز شيرين پرڅې
راپرېوتو - جوړې د زړه په سر لګېدلے وُ - د هغه زړه په سر چې
کوم د جانان ليدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت وجذباتو ته لبريز وُ ، د هغه زړه په سر شيرين اولګېده -
او چې د ګجرې خلق ورورسېدل نو هغه پوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جاڼي نوم وُ - ......
شيرين سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه يې
د جاڼي مخ اوليدو او نه يې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د ليونو لاسونه مښې کړې - پلار يې سرتور سر.

او پښتې ابله پښتې دا غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښتې ابله پښتې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه د جمالې سېن په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه - په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان مو بس ؤ چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشر جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت - کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځواني مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مزکې غېږ ختو خو د جمالې نه .... دهغې په سترګو کښې اوښکې نه وې .... حېرانه وه چې دا څه وُو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم .. او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په خپل پټون کېښودو - ګوښګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په ډېر ډېر ژړلے وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په ښکلو ډک ډک او ښکلو ونګلے وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څنګه هغې ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافي ببو او دي چې جماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېره ده ، دومره سپېره چې ، دوې سره د شيرين د پاره دود او ښکې
هم نشته .... د جالې په زړهٔ تياره راغله -- يوه تېره کړيکه
يې اوو هله اوې هوښه په شيرين راپرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوے جاله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کښې
يې ورواچوله -

رونې ! ډېر د غم ساعت وُ .... سمه د قيامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېد و نو د شيرين جنازه پورته شوه - د ځواني
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د ارکي يوزوئے جنازه - ديوې شپې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شيرين خاوروته اوسپارلے شو .... قبر
يې جوړ شو او هم هغه د وارده ځنځرې په قبر اوغورولے شوه ....
خلق د ګيس زور ند سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه ديوې شپې ناوې جاله ده چې بېګاه
يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زهٔ ورروان شوم -
ما وے چې راپورته يې کړم او ورته اووايم چې اے د ارکي "يوې شپې
ناوې"، څه بس دے کورته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زهٔ ورنزدې شوم نو جالې لکه د ليونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شيرينه - بې وفا شيرينه ! دومره خپه دې هم را سره او نهٔ
کړې ادلاړې - دا وه ستا هغه مينه ؟ د روښتونه چې مينه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلې نشوه نو لاړې دې څه له کولي؟ بې وفا دومره څو به را ښکاره شوې وې چې د واده په څهرو کښې خو مې لیدلې قدر له وې نیمه څوا زلمیه داسې زړ مرور شوې - زړه سپېره دې چا سته پر پښودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یو لوی محل جوړ کړی و - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې   زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړه مې په لږ غونډې ډاډه شي - ستا دې د نجیل واده په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دیوې شیبې تاوې بخه وه - او چې اومې کتل نو په سو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلې)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړشم شاقي بېو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره ئې اولېږدوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

چیچې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ و. شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلی و او د کوم سېلاب یو چیچې چې ملاله د ځان سره راوړې وه. لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان و.

دَ دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوی دَ ملالې په غېږ کښې پروت وژړېدو. د هر ساعت نه یې او چې سلګې وهلې څو اوس داسې غلی شوی غوندې وه ملاله نهٔ دَ ځان د حاله خبره وه او نهٔ دَ زوی د حاله. په مزکه یې پړلتۍ وهلې وه او زوی ورته په غېږ کښې پروت و. د ملالې ګرېوان پرانستی و. بېبس سر. خبر نه څنګه. داسې معلومېده چې لکه دَ ملالې ګرېوان هغه زُول پرانستی وي. کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو. خدای خبر چې په هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته کړې وه. او کومه یې چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه. نو دَ هغې زړهٔ یې ناقلاره کړو. د هغې د دنیا به یې تباه کړه. باران. سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې دَ سترګو نه به روان شو. دَ ملالې قرار. صبر او هغه لړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوړ په وجه دهغې زړه
ته وه. هغه هرڅهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هرڅهٔ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویښ او نیم اوده وُ. هغه دهیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به يې د زوړ پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ....... ملاله په پښغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پښغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خیر دے د وادهٔ نه مخکښې هر
ځلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خېرې هرڅهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره يې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل. هروخت چې به نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې وېل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو يې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتۍ د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو ناراموته ملالې غاړه ایښودلې وه.

دا هر څه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سپینه کښې د سېلاب یوې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه وه څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېده - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ئې د
ماشوم زوئے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې څو او وه خو ..... بیا هم خاوند څو ئې وُ کنه؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے درې
وارېو نه کرکه ورشي - خو هغه پوهه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملالې به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغې په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې ینهٔ چې اوو هلته او په تلو کښې چې د
ړېنې غوږونو تېره هجه کښې او وے "حرامونې" او د
دې شکې په اوریدو د ملالۍ په زړه هغه تیارهٔ راغله
کوم چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او .... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې .... د سحر نه مخکښې شوځو طوفان د کمېدو یا د
اوږدېدو نوم نهٔ اخستو .... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - ځو په دې کښې چې د دروازې د لړې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُ چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... ځو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبهٔ نهٔ وې - د جمالۍ سره فکر شو چې د هغهٔ
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټے شي .... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره او یوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

راځکېنې شو- په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نه وه -
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګې په سر د نوړو جینکو سره
په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
نو هغه ټول خیالونه او نو بیا نه نو نن دروغ ثابت شول..
... دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو- چپ چاپ ټلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تاده منګې ډک کړو او
په تند و تند مو نو کورته را روانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وو- ځکه چې اوس ئې د ژړا په
ځائې او چې اوچې سلګۍ وهلې ... ملالې منګې په کړوبج
کېښودو- ماشوم ئې را واخستو خپلې سینې ته ئې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه ئې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو- هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خوږ وور زړه را ټول غوټه ي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے و
چې په دې کښې ګلالین موچې د پېټو دولچه په لاس په کوڅه
را ننوتو- او د راتلو سره ئې په مړاوې آواز اووے .....

در نن کار نهٔ وُ دا غلے - بس دومره پیسې مې کټلې وې چې ځان له مې اېښې او د چاټو د پاره مې دا پيسې راوړل "

گلدين په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچې کښېښودو او د پېښو دوچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې اووې چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاۓ څښم ..... ملالۍ دوچه د گلدين نه واخسته په چارګۍ ئې کښېښوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو دوچه ئې پرېمنځې د چارګۍ ته راګزار کړه ..... پسې توۓ شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څۀ کوم - اوس به چاۓ د څۀ نه څښم - اوس کهٔ گلدين راغلو او خبر شو چې پسې د مزګي خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سخت تن ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو - ملالۍ هېڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څۀ چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه وُ تو له ورځ کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هړو نوي سوچ اونهٔ کړو خو دوچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

دوړې کښې تښې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه....
او په څه ساعت پس چې گل دین د ځېرې نه را غلو.... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیاله
او چائې جوش ئې راوا خستل او گلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
گلدین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تښوله - ملالې په کښه
سترگه گلدین ته کتل.... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د گلدین د خولې نه پیالې را اوښکوي او ورته اووایي چې
گلدینه مړ کوه.... دا څه کوې - دا چائې مړ شښه دا چائې
چې په کومو پیسو کښې پېښې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو.... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نه شوې نه
شوې کنه.... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله.... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه را پېښ
شو- دا نوي غمونه کښې لږ وو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو.... ساک ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې دلاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو- گلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو- او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے....
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې؟ پیسې ورکړم
د څه پیسې ورکړم.... دو سیني ته ئې واچوه کنه؟....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توې کړل - او ما تاله چای د خپلې سینې په ښو کښې
پخې کړې - هن! ګلدین دَ کټ نه را ټوپ کړو - څنګه دَ کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې را وُچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځې شوه څو دَ ماشوم دسرنه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تپره کسریکه او بیا یو څو سلګی اووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوے دَ سرنه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدین ! ګلدین را پاسېدو - ملاله ئې دَ
څو نښتقې نه راونیوه را وُچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لیت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - تهٔ په ما طلاقه ئې - څه او څه دَ دې
کورنه چې کوم څوا دې څو بېه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوے راپورته کړو او نېغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب راغلے وُ - سیند په غورزنګ وُ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
را غله - دَ نورو چپونه لویه دېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وي هغه
مور چې دې یېدلې نهٔ وه - چې دهغې په سینې دې چرې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
دَ دنیا غمونو ژپلې لورې! را څه چې زهٔ درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالې خپل زوے په سينې پورې کلک نيولے دغه چپې ته ځان او سپارلو او دغه لويې چپې ملاله په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله د ستړي ژوند د ستومانو نه د ټول عمر د ډاره خلاصه شوه -

انسان او انسانیت

(اسو پلے) ..... د دې دنیا په څ دېر داسې زړونه شته چې

دېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

دېر داسې انسانان شته چې د هغوې زړونه

دېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

دېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کو غالوته پرېوتې دي -

دېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې د سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

دېرې داسې تورسرې شته

چې د ځېل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني د خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شوېدي -

خو په ژړا د چا قسمتونه چرې نۀ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نۀ دي ژوندي شوي -

ارمان چې د ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

د ځېلې بودۍ مور

د ځېلې زړۀ چاودې مور د ځېلې غم ځپلې مور د زړۀ ننه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

شیمه څو راشاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سهلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته کښې د خپلې غم ژړلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوړې ګلابه -

ته کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د وینو ډنډ اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرې په ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړی دی .

دغه د پلار د سترګو او ښکې خو کاڼي زړونه هم اوبه اوبه کوي او ته ......؟

ته بیا هم غبرګ نه کوې،

ته بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدای ګواه دی چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدی .

خدای ګواه دی چې تا به د نجیلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نه شوې لیدی .

ته به د پردو پلارانو د پاره دادونه وې

ته خو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلی پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر اغوستی دی ؟

اې د بې غمۍ په خوب ویده شهیده سرداره پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څه رنګه چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړي .

ستا خو د پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړه پورې نختن نیولی دی . په هر ځای ستا ګمان کوي

د هر چا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار خو د ورکي په شکل کښې دے - او په دې شکل

کښې ئې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

خو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وايم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نهي ملا چرې يېدے شوے

کهٔ مړو د مور ږ هر ږ هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو خيږې ګرېوان او ببرسرونه ښکاره

کېدے شوے نو د مور فريادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سيلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په را وتو مجبور کړے وے خو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سېلاب نهٔ وي ـ چې هغهٔ ته د خپلې تودسرې څېرې ګرېوان

او بیا سر نهٔ ښکاري ـ چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې څخه

جواب هم نشي ورکولے ـ ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره

کړے وے .

چې د مور تسلي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ددې د پاره اوښکې

نهٔ څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا ورا

وېجاړ کنډر کور دې بيا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې

ته دې بيا زړے ماځيګر مُسکې مُسکې په کوټه را ننوځې او د

مور زړهٔ دې د ربانډې بيا را تول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو ميندو په رنګ مور ده

ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې يو ارمان دے

يو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ او کړې د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فرياد هم

دعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه بچيه سر را پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بیا به دې د خوب نه نه راویښوم

ښځیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولي، د زړه د سر د پاسه خونه وے لګېدلے هن ؟

ته خو نړ شوے خو نه وے هن ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وۍ مورے مړ شومه "

تا نه مور زړه شه. ښځیه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه . ښځیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زه درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره سنګر کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلّي اوشي - اوّ ستا څوړ وور زړه به هم زما
په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلۍ او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې ګرمو
کښې څومې داسې یواځې پرېږدو نشي ......

رونو - څوږ رونو! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به
دا وخت نه چېړم. د هغه د شپې سرې توپ پاتې به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا ټېرس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څوږ ځوږي انسان په سینه کښې سړې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون راپاسېد او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلاب غوندې انسانان هم کښې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم کښې څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

اوّ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانهٔ شته چې هغوئ د بد ګمانو او شکونو پهٔ څېر سيلاب
کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د نېکو او خوږ خوږو انسانانو
په وينو ښېږې منګولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لاکوم پښتو ده - دا لاکوم غيرت دے - زهٔ
خو د داسې خوږو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زهٔ خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غيرتۍ يو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وهٔ ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
يو انسان وژل خو د انسانيت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کور ے ډېر
په مشکله پيدا کېږي .... د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوکے شه -

رونې دغه عظيم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مينې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... د تن نه څلور کاله اګاهو
يو ورځ ..... د ماښام په څېره کښې .... ستړے ستومانه په تندو

تند و قدمونو د ښار نه کورته راروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدایږ خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړهٔ څه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوې دزې اوشوې درې
ګولئ د تمانچې د شپېلئ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ننوتې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا ...... بیا د
مور نیازبین زوئے یوه سلګئ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځل راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې د درېو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ......
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

اوو هلې .... لوېږ ژړل ماشومانو ژړل . ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... څو په ژړا څو چرې مړي نۀ دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئے ، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې اېښود لې وه -
او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه تا څو څۀ جرم نۀ وُو کړے چې ظالمانو درله دومره
لويه سزا درکړه - تا څو چې څۀ ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ويئلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وېنا کښې دومره لويه سزا وي"......

دو ښو ! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې
بچي بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کورکښې بيا د چا په شونډو
خنن رخوره نۀ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د
ګلاب د تورسرې آهونه ساړۀ نۀ شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نۀ دے
..... بنې آدم مړکيدے شي څو انسان نشي مړکيدے - ګلاب انسان
وۀ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو
له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يوه مينه وه - يو
محبت وۀ يو خلوص وۀ ، نو مينه او محبت چرې هم نۀ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي. بختورې دي هغه پلرانې چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان ارمان د ښځتوب توب نوم ورپورې دی ..... او ځکه خو زه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندي وي. او اې شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه. زمونږ دا ایمان دی چې ته به خدای جل جلاله په خپلو رحمتونو کښې نغښتلی يې. نو اې خدایه بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

علمه یو تر بل ځار بېږ ئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګهړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګهړۍ له څه شي. هېڅ ته نه ده معلومه چې زه به ترڅو پورې ژوندی یم او که نه. ترڅو پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یاسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند ؟ ځکه خو هوښیار ا نو

تپه کړې ده چې

علمه یو تر بل ځار بېږ ئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو. را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق ترڅومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي. څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه ډکښې نا قلاره دي. څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي. او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري. په سلو کښې یو کس به داسې وي یه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړوکښې به یوکس ګنې داسې وي چې دهغهٔ په زړهٔ کښې دَ هر چا د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟ ..... زما په خیال نو ناممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده ..... نشته دونهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږ ه دوستي کوو، مونږ ه تعلق ساتو، مونږ ه ورور ولي کوو، خو د دغه دوستۍ، د غه ورور ولۍ او دَ دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف د "په مهٔ قربېږه مهٔ وشېږه" لوظونو باندې اوشلېږي - د دې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي.

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... دَ ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات ختټ به مې هېرنشي - او څنګه به مې هېرشي، کهٔ ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم دَ کوټې ابښودو ځاے نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال په څوکاټ قدمونه ایښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، د یو کندي وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه نبهٔ دوستان وُو، ډېر نږدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته وه ..... خبرې کس مې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کرېږدي چې جګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جګړه کښې احمد دومره تاو واخستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د کوټې چوړلندې او چوړ لېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړي چرګ اوپرړېدو .... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوږ راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا اشګولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم ورور د دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وۀ. او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول. ماشوم څۀ خبر وۀ چې لالا د کونترې په تس کښې لاړو. د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت نو د مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت نو د آسمان نه کاڼي ورېدلے وے، خو ... نۀ مزکه اوچاؤده، او نۀ د آسمان نه کاڼي اووربېدل ځو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کاڼي ورېږي - دا کنې صرف ګلاب وۀ چې خپل دوست د زړۀ په سر اوویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړۀ په سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د یوې کونترې د سره زاره وي،... نو ځکه نو نۀ مزکه چرق چوي او نۀ د آسمان نه کاڼي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه تېر شو،..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د واده هغه جوړه راواخسته چې کومه به ګلاب د واده په ښائسته اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د وادهٔ کوله لګګی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به
دهٔ د وادهٔ څهره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د وادهٔ د زلمې خاوُرو
ته اوسپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان دلته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لیونو د شیشې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د رور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د رنګتیا غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د رور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرے
داوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونس د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په دریمه
پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واورولو - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو
لویو فولادي ځمبو شاته، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې نزلیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه، چې په سرئې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نۀ وۀ او درېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نۀ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بند يوان شو، دَ احمد مور هم د زوئے د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادۀ خوشحالي ليدل غوښتل، خو هر څۀ لاړل تالا ترغه شول، دَ شګو کوټهۍ دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندونې لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وۀ چې اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند نه ئې توله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وۀ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره ديوې لحظې د پاره هم نۀ هېرېده - او څنګه به هېرېده ؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نۀ وۀ، ..... دوست ئې وۀ، يار ئې وۀ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وۀ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه يو ورځې اګاهو توله خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وۀ .... او احمد ؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نۀ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه توره بڼېره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره نېکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه ښځنه او غوښته، ده رچا ته ئې ښځنه او غوښته، او چې ز غم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې، آوازئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول... رونو زهٔ تا سو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نوېند و په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان دداسې اوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لپونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ احمد خوېند و خو ټوله شپه آسمان په سر را خستے وهٔ، يقين او کړئ رونو چې په د غه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې ټول عالَم به خوا ب ده خوب اوده وهٔ، چې په د غه وخت کښې دوئ احمد د پهانسئ تختې ته روان کړے وي، نو چې د غه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې د غه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسئ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څه وخت د پهانسئ تختې د کړک سره مخ په ښکته تلې وي نو چې د غه وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله توبه - يا الله اُل اولاد چې دداسې ورځې نه او ساتې - نو چې مسلمان دَ داسې وخت نه او ساتې - آمين - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي ته راؤرسولے شو، ..... څهٔ ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ځنې نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا د رومال ئې سور ساتلے وهٔ،
چې دَ وادهٔ د نکریزو په شپه به پرې احمد له ګچه کوته ترې - دَ
احمد مور هم زوے ته د وادهٔ جوړه وا غوستوله او د وادهٔ توله
او ګنګه ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې ئې دَ زلمي توب ځلښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښي دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے روښي! اے دَ ځوانئ په مینه مستو روښي - اے دَ
غفلت په خوب اوده روښي د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ څوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - - راشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ دَ انسان سره مینه او کړئ چې خدائے
در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه مو خائسته شي -

عالمه یوتوسل زادرینئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دې صورتونه

ترٛبُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو
په ځائے په وینو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے
شوے نو ما به په رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه
چې زهٔ یې ناقلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه یې خندا راشوکولي
دے دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -
تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر
څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه
محبت نهٔ وي راپیدا شوے - تر څو پورې چې یو انسان بل انسان
خپلې سینې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې
قلارې نهٔ شي راپیدا کېدے - سکون نشي راپیدا کېدے -
اطمینان نهٔ شي راپیدا کېدے او زما غوندې حساس طبیعت خاوند
به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به یې په سترګو
کښې دَ غم او افسوس ډنډې او ښکې ځلېږي - اے لویه
خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه
مینه او محبت ولې داسې او وتل - انسان ولې په حېواني خویونو
کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هو حېوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې خو انسان د حيوانيت درجې ته هم راپرېوتو
اے لويه خدايه دا به ترکومه پورې يو انسان د بل انسان
وينې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لويه خدايه ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلے او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا
شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنيا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هر څوا
ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هر څوا ته پکښې مينه او
محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته
رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د ورور په سترګه اوګوري -
چې يو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د ورور
په سترګه اوګوري   تربور زموږ نه ورور دے - تربور زموږ
دشمن نه بلکه زموږ مټې دي - تربور زموږ دشمن نه بلکه
زموږ ملاتړ دے - د يو نيکۀ اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے
شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيارېدے شي -
خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل ورور په مرۍ هم څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نۀ مني چې يو ورور دې
راپاسي او بل ورور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم وركړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
كښې شپږ ګولۍ ځكه سرې كړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په كرګجن نوم يادكړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره كښې
تربورته د دشمن په سترګو كتے شي - ولې ؟ ځكه چې تربور مونږ
خپل ميراث خور ګڼو - تربور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هرڅه برداشت
كولے شي خو خپل سيال نشي برداشت كولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو كښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - كه چرې زمونږ په زړونو كښې بغض او حسد
نه وے كه چرې زمونږ په زړونو كښې بدګماني نه وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نه كتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوارخوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو اوس چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې كړې - ډېرې تورسرې يې كونډې كړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان كړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د كركې او نفرت په دې تنور كښې ورتېږي - ځكه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د كلونو خبره هم نه ده -
د دوو مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښكر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځځ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندي تُندي ځځ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو خپلو ځالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېټے په لاس را ووتو - په خولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کېښو تمر پرېوتلے ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټي نه را ووتو - لاړو د لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدايا ايمان مې نصيب کړې " لاسونه ئې په مخ راښکل او ښخ کورته را روان شو - خدائے خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے سېفور داسې ډېر په زړهٔ رااووريدو - لکه چې ډېره موده شوې وي چې خپل نيازبين زوے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې د سېفور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهيد کنډاؤ نه را وُرېدو نو ناڅاپه د پوددل خان د تماچې د نلي نه سرې ګولۍ ... ي لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې - ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې اونهٔ وے - چغ ... ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلې ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بیړې بوټو وایو - تربور چې مونږ ئې د دشمن کړو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په تین د انسانیت په تین تربور دشمن نه دے ورور دے - تربور د بیړې بوټو نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې توپونه وهي - خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسیده او خپل د تره زوے ئې شپږ درزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - دېدو چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ کولئ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپېنوړ هم خپل پلار جوړې د بس یادېدو - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپېنوړ نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولئ د سره زار شو - تېرما سخن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپېنوړ د پلار لاشې

ته په کټو کټو کېنې او دهٔ شوے وهٔ ځو په خوب کېنې به ئې اوچې
اوچې ستګې وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کېنې
دَ پلار د مرګ ټول ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کېنې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کېنې سترګې وهلې داسې سترګې چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - دَ سپڼوړ ژوند یوه سترګه شوه داسې
سترګې چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشوموشوندو خوره وي - دَ
ټربورولۍ سترګه - دَ کرکې او نفرت سترګه - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سترګه ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ ټربورولۍ
په ناولو جذبو کېنې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړه بابا

(اسو پلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپڼوړ ماما د اسې لپونے سپیلنے نهٔ ګرځېدو، نن به سپڼوړ ماما د اسې څیرې ګریوان نهٔ ګرځېدو، .... مال شته خو د سپڼوړ ماما چاپې شلېدلے دي - دولت شته خو سپڼوړ ماما لپونے سپیلنے ګرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګوره دے د هر مرض دارو نهٔ دے، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو راشئ د سپڼوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ د سپڼوړ ماما د قصې نه سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لپونے شي، په شته جایېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه نګ پوهٔ کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونړو، چې راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ .... دولت ته جنګونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیرونه مړ څخړي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ځمین نه دے،
دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نه شي اخستے، هر
مصیبت تړې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که
دولت او جایداد د هر څه کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ
ماما د زړه په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وو، نن
به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنه زړه څه درمان کړے وه
..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان ډېر
سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه
دې خپلې کپړه ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړه سرته نیولے
وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړو تیږو ته
تلے وے، خو سپفوړ ماما نه سرته تماچه ونیوه او نه زړه
ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار
نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ
نه وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفوړ خان دَ بیټهي نه
سترے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نه وه ناست - چې خدائے
خیر زړه ورته څه اووے چې نیغ لاړو کوټهې ته تماچه ئې
راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وه -
چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا
کړې ئې نه ده، هسې نه چې زنګ شي ..... سپفوړ خان غریب څه
خروه چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو
..... [illegible] تماچه [illegible]

چهٔ کې هئ؟» ..... په دې به دزې کوؤ بنه» ...... «لاکه چې زهٔ
په دزې اوکړم» ...... نه بچے چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
دزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زهٔ پرې اوس دزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې دزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مډکوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې دزې کوم»

«ته منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو اوبه دِلم»

اؤ سپفور خان تماچه راواخسته، دهغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
دز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وی بابا بیا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه .... او سپفور هم په
وېښو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به
نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل دز اونهٔ کړې
بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
رابانډې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه .... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور ځکه ماشوم زوئ په سینې پورې
نیولې دې، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړېږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سرشو .... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه یې ښکل کړو، په دواړو سترګو یې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئ وینې، د خپل نیازبین زوئ وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله یې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه یې اووهله - جامې یې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لېونې شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه یې شکور لحد ته کوز کړو او نه
یې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئ مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لېونې دې، نو لا خدائ خبر چې ترڅو پورې به لېونې وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سرتور سر- پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېتې سترګې زوړند سر، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوٌ! سپفور ماما د څه په لټون
کښې دے .... د سپفوره ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا راپیدا
کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفوره ماما، شکور به پیدا نهٔ شي -
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څهٔ
له زوړند سر او ټیټې سترګې ګرځې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے
ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څـکه
ته لیونے شوے، څـکه ته داسې سر وهلے بروهلے ګرځې؟

اے روښې! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اوږد لنړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوڅ کوڅ په نخـروکړځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،
مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره څوني دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تور سرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د کلې کېدو نه اګاهو اورتړولي - نو اے د وسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د پې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پونتوب په څو دتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے د لته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم - مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته کړې ده چې -

~

د خدائے په لوئے کرم به کېږي

په عقل ګرانه ده زما د جانانه

احمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا غښتو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پټاهې ایښو دلے وے -
ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هېڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ نو ماله ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خپل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشو کولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګو نه پېټے لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستې
وُو ..... آفتاب د پېوران وهٔ کنه ؟ د پر شوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همیشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شوندړه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غوندې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یواځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوار هٔ خوب اوده شو، او تا ته ې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!
ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه
غړې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان
یې .... تهٔ مسلمان یې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه روره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رونبکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ..... پرېږده چې دا ظلمي شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ..

رونړه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم ګاونډے یو نړے
نروچکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نرې نروچکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئ زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوي حالات به
پرېږدو - زاړۀ واقعات او زاړۀ حالات به نۀ رایاده وو..... خو د
نن نه پنځلس ورځې اګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سایکل سور د کور نه خوشحاله مدکرو سره سکول ته
روان شو .... ترله ورځې په سکول کښې سبق روو تېلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سایکل سور د
کلي په لور را روان شو ..... د ترلې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وۀ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وۀ ..... په خپل فکر
کښې د کور په لوري روان وۀ ..... خدائے خبر چې د غه وخت به د آفتاب
په زړۀ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو......
خدائے خبر چې د غه وخت به آفتاب په زړۀ کښې څۀ کړل او څۀ ویل
..... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنزدې شو..... چې د خپل کلي او
کور نه لا دوه میله لرې وۀ ..... نو د مخې نه یو ټرک نکه د اجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حال خبرېدو خبرېدو ..... نو دغه خونړي ترک لکه دېو مست
هاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړي کړے وه .... يو درز
اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غوندې کړيکه يوه ذره
بوګنوټکې غوندې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وه په دغه کړيکه کښې څومره درد وه په دغه کړيکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې څو د څواؤ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
غړېږ .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے ؤ
..... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ترک پايو چخړي کړے
وه ..... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذره بوګنوټکې ننداره
اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکارېدو چې لکه مُسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نه وے چې آفتاب
يو بې پرواه دراپور د خپل ترک د پايو د لاندې چخړي کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ترک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تورے تا نه د تول
عمر دپاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذره تياره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو ... مور دغه سپين

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه، ځان دحاله بې خبره
کوروپرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې دخپل زوئے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بيانولے - د انسان زړهٔ د دغه نقشې د ليدو او اوريدو توان
نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهين خاورو ته اوسپارلے شو.... مور د پړې و پنا کانې وکړې ....
د پړې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنيا ورانه شوه، دآفتاب د
سور د زړهٔ دنيا ويجاړه شوه .... چا ويجاړه کړه؟ .... د تهرک
ديو د داړو لږې غوندې بې احتياطۍ ..... د تهرک د ديو داړو
لږ غوندې غفلت يو کور وران کړو .... د يو پلار د ملا تيې ئې
مات کړو .... د يوې مور د زړهٔ په سر کښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د تهرکونو او لارو د داړو ورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونړو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ ..... دا ولې ميانړې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کونډه وئ .... دا ولې د تور سرو څوني ورانوئ...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے د تهرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلاره شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غوندې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تهرک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل تهرک دلاندې چخړې کړې وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوئ په قبر په ژړا تېره کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي بیني ..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زوال او طوفان کښې خپل نیاز آفتاب په دې لوېې څو شي بیابان اوږده کښې یوازې ته شو پرېښودے ..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تهرک خاونده ، راشه لږ د احمد د زړه په برېدو کښې اوګوره چې ستا لږې غوندې بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر الله کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تهرک دا ډوره په دې دلیل به ته کښې د په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي او اے رحمده راپاسه - را څه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلې) سحر شي، ماښېګر شي، ما خېګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند دېوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند دېوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به ئې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ دې آبادې او ودانې دنیا نه به ..... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَدې دنیا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته اورسي ..

دقبرستان هغه چُپې چُپیا ته اورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟ بیا به د غه تورې لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " ..... لُور نشته چې د وې سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چي .... د خېر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" بنځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته .... یو ځان .... یو د لحد
توره تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... توره تیپ لحد به راله رو خانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سروتهکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتهکو به مونږ تر قبرونږ و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رونړو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختې ځان ته آساني کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سرې سروتهکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو او د نفص یکښې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوتهې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتهول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څڅرې په ځاے د انسانانو د ګګو د ښېے او پاکې پاکې او ښکلې
څڅرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څڅرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مینې د اوښکو سیالي نشي کولے .... را ځئ
دونو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر مسکے شي ..... را ځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې
سم مخلوق شو چې خداے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... داموږ
د ځان نه څهٔ جوړ کړي دي .... داموږ د ژوند په کوم ډګر روان
یُو ..... داموږ د ګلکچونو .... پېچونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یُو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یُو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یُو ....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سریو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په ګګو وګو روان یُو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خوړو ....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوُو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا منزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... اوُهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو ... لار ختمه شوه نو بیا ؟ ..... مخ په وړاندې ځو هېڅ
هم نشته .... شا ته هم هېڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ته کړه په کچه کچکړي
دوه نیم ګزه مزکه یو ټور ډېر ټور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي ... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به را ته خاماران شي ..... دَ
مظلوم آه به را ته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به را ته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده ، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده ، ناجائز کاروبار پرېږده ، ملاوټ پرېږده ، غل بازاري پرېږده -
کهٔ ځان دَ قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت هلاس راکاږه .... دونو اوویږېږئ دیتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترګو هره اوښکه ګورے طوفان دے ..... دیتیم د سترګو
هره اوښکه ګورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو ګورے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ ..... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرګ ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ ؟ .... د هر ژوندي سره

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقل‌مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئېلے - دې ته عقل‌مندي نشي وئېلے .... بلکه دا د زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپنځین شي ما ځیګر شي ما سخت شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library